

Štěstí

Občas jsem se posadil na kraj nějaké tašky a sledoval ho při práci. Attilio byl při zacházení s pozinkem hotový Botticelli. Když své dílo dokončil, komín nebyl pouze opláštěn, ale přímo zasazen jako drahokam do kovu v mých očích mnohem vzácnějšího než platina. Museli byste vidět, jak kovové pláty rozřezával a svařoval, aby nakonec dokonale lícovaly s obloučkovitými okraji tašek – jako u šatů vroubených namodrale šedivou vlnovkou. Tento nanejvýš precizní a zručný člověk se tu oddával spíše krejčovskému umění než utěšňovacím pracím.

Jeho kumpáni byli také důkladní, i když v jiném oboru. Trámy zase ležely rovně, vykartáčované a očištěné tašky byly srovnané do bezchybných řad/zákrytů a široké střešní hřebenače, jeden těsně vedle druhého, korunovaly svou honosnou hmotou střechu. Byla to hezká práce, poklidné staveniště bez křiku a hulákání, bez piv, bez psů a bez rádia.

Jak dny plynuly, znovu jsem nabíral odvalu, sílu, víru a energii. Tady jsem byl doma. Na této střeše, s těmito lidmi dobré vůle. Jistě, jejich hodinové sazby byly nehorázné, ale v tomto zvláštním světě byl klid, obyčejný klid, zkrátka za tuto cenu.

Večer jsme si s Attiliem, Rachidem a Thadéem sedli do trávy a dali si před jejich odjezdem skleničku. Mluvili jsme o všem možném, o příhodách ze staveb, o tyranských šéfech, o vrtošivých zákaznících, o divných týpcích.

„Mimochodem, co se týče divných týpků,“ řekl Thadée, „víte, že už nás nějakou chvíli z ulice pozorují dalekohledem nějakí chlápci v dodávce?“

Vyskočil jsem a běžel až k bráně. V autě zaparkovaném na protějším chodníku seděli Kantor a Sandre. Ve chvíli, kdy jsem vykročil směrem k nim, Kantor nahodil motor, vytáhl okénko a v oblaku naftového puchu vyrazil. Psi vzadu v dodávce, čumáky připlácnuté na skle, se rozštěkali, že jim mohla čelist vypadnout.